

261. Vierde vrouwendictee van de KAV

Haaiige tante of lijzige excuustruus?

Ik racete naar het inderhaast gearrangeerde rendez-voustje met de ex-Europarlementariër. In de feeëriek aangeklede hotellounge vergastte de welgesoigneerde donjuan mij op een quasinonchalant georkestreerd dejeunertje met smeuiġe, in cellofaanpapier geëmballeerde kadetjes.

Dacht hij mij met zo'n vipbehandeling als een dociele jaknikker te kunnen chaperonneren, of wou hij me eenvoudigweg bruuskeren, gezien mijn riante positie op de pollijst van de partij met een ampersand in haar naam?

In een jeuïge, uitweidende stijl wijdde hij me in de soms louche huis-tuin-en-keukenmiddeltjes en de bijwijlen excentrieke caprices van de politieke tribune.

Ter legitimatie daarvan citeerde hij de volgende ris nouveautés die inmiddels gemeengoed zijn: het filibusteren als een bijdehante koketterie, de alarmbelprocedure als ultiem paardenmiddel bij communautair gekrakeel, en spindoctors als communicatoren van de zoveelste goednieuwsshow.

Maar dankzij de ettelijke cappuccino's die hij me offreeerde met apfelstrudel en crème fraîche, bleef ik ook bij zijn larmoyante jeremiade over de partijinterne intriges continu op mijn qui-vive.

Zijn boude exposé werd pas echt gênant toen hij en passant, op een bijna scabreuze wijze, de kandidaat-vrouwen begon te catalogiseren als ofwel malloterige moppies, babes met dito sexappeal en capricieuze BV's met siliconenborsten, ofwel na-ijverige apparatsjiks, gemelijke hypocrieten en heetgebakerde xantippes.

Het was op die dag dat ik van consternatie halsoverkop metamorfoseerde van temerige freule tot balorig haantje-de-voorste in de politiek.